

[Hanne Severinsen]

haft mere gavn af bistanden end udviklingen i de pågældende lande.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg synes egentlig, udenrigsministeren burde se mere tilfreds ud. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at beklage sig over en dagsorden, som ikke prøver at tvinge udenrigsministeren til et eller andet, men faktisk tværtimod åbner for det, som ministeren jo selv siger er hans plan, nemlig forhandlinger. Det må vel være godt nok. Der er i den dagsorden først og fremmest lagt vægt på, at vi nu skal tage et afsæt, prøve at finde en linje, men der er nogle ting, som kræver andre argumenter end dem, vi har haft på bordet hidtil.

Der var en ting, jeg synes udenrigsministeren overså, da han talte om, at vi andre overhovedet ikke forstod, hvad der lå i dette med en forskydning over mod de bilaterale projekter, og sagde, at Danmark var i stand til at lave bilaterale projekter, som var mindst lige så gode som FN's og andres. Det er sådan set ikke det, der er pointen. Pointen er, at specielt FN – måske også en række andre multilaterale organisationer – laver helt andre ting. Det er en arbejdsdeling, vi efterlyser. Det er ikke et spørgsmål om, at Danmark og Danida er gode til at lave projekter. De kan sikkert blive bedre, men det er ikke det, vi betvivler. Nej, der er nogle opgaver, som vi ikke ønsker at nedprioritere, og det er det, der er pointen. Og det løser man altså ikke ved at gøre Danida nok så god.

Derfor vil jeg gerne fortsætte en lille smule i den tankegang, nemlig arbejdsdelingen, for dermed er vi også inde på spørgsmålet om, hvad det er, dansk erhvervsliv kan bidrage med. Vi skriver i punkt 7 i retningslinjerne fra 1989, at erhvervslivet skal inddrages, når »de er konkurrencedygtige med hensyn til tilpasset teknologi, pris og kvalitet«. Det må være det rimelige krav, der skal stilles.

Derfor er det selvfølgelig også godt, som det har været foreslået, hvis man kan få de internationale organisationer til at lave licitationsregler og udbyde projekter i licitation. For i så fald har dansk erhvervsliv, når de er konkurrencedygtige, deres mulighed.

Men dertil kommer, som udenrigsministeren selv var inde på, og som jeg i høj grad også ønsker at vi ser på, spørgsmålet om at lave det, man kunne kalde et kommercielt vindue. Jeg

synes, der er en række situationer, hvor det ikke er fattigdomsorienteret bistand i den forstand, vi kender det fra hovedtypen af dansk bistand, men andre ting, der kunne komme på tale, og i den sammenhæng kunne det være meget fornuftigt at overveje en konstruktion ala den svenske BIT-ordning, som jeg selv har nævnt tidligere. Jeg tror i øvrigt, det kunne have løst vores problem med Kina i sin tid.

Endelig vil jeg som det tredje nævne, at det er rigtigt og også noget, vi bør interessere os for, at Industrirådet og andre i øjeblikket har et program under overvejelse for, hvordan man kan yde bistand direkte til den private sektor. Det synes jeg vi skal se på. Jeg synes, der er nogle store problemer i det. Jeg synes bl.a., det er et stort problem, hvis danske statspenge skal ud i kommerciel risiko. Det håber jeg udenrigsministeren ser meget nøje på, for det kunne jeg også forestille mig var et problem for Venstre.

Men jeg synes også, der kan være andre uafklarede problemer i forbindelse med spørgsmålet om et sådant program, og derfor ville mit råd til udenrigsministeren være, at hvis han forestiller sig at gå videre med det – og jeg vil meget gerne være med til at diskutere sådan noget – bør vi få et pilotprojekt, som kan vise, hvad man kan klare ad den vej, og ikke blot hoppe ud på dybt vand med noget, man ikke har prøvet før, for også her må kvalitetskravet gøre sig gældende.

Dernæst vil jeg gerne sige, at et af de formål, der har været med dagsordenen i dag, har været at skaffe Danida og i det hele taget bistandssamarbejdet flest mulige velkvalificerede projekter. Det gør vi bl.a. gennem at speede den proces op, der hedder øget landevalg.

Jeg synes også, udenrigsministeren her bør overveje lidt at holde fast i det, der hele tiden har været den etablerede enighed, nemlig 20-25 lande, og ikke, som det nu gentagne gange siges, ca. 20. Det lyder, som om det bare er en tilfældighed. Jeg håber, at vi holder fast ved det, der har været enighed om hidtil. Jeg synes i den forbindelse, at det også vil kunne bidrage, hvis de private organisationer her kan få hævet, som det nu sker igennem dagsordenen, det loft, der har været for, hvad de kunne være med i. Vi har jo allerede kunnet se, at de har mere end kunnet levere projekter og aktiviteter, som opfyldte kvalitetskravet.